

Rundskriv
fra
Det kgl Justis- og politidepartement

Oslo, 12 juli 1979

Nr G-134/79

Jnr ~~2187/79 E~~

2222/79 E

Til domstolene m fl

DEN EUROPEISKE KONVENSJON 7 JUNI 1968 OM OPPLYSNINGER OM
FREMMEDE RETT MED TILLEGGSPROTOKOLL 15 MARS 1978

I Innleiende merknader og opplysninger om hvilke stater som
er tilsluttet

Den europeiske konvensjon 7 juni 1968 om opplysninger om
fremmed rett trådte i kraft i forhold til Norge 1 februar 1970.

Tilleggsprotokoll 15 mars 1978 til konvensjonen ble ratifisert
av Norge 2 november 1978, og trer i kraft 31 august 1979.

Etter de enkelte staters interlegale rett vil rettsforhold som
har tilknytning til utlandet, ofte måtte pådømmes etter fremmed
rett. Formålet med konvensjonen og tilleggsprotokollen er å
etablere faste ordninger som letter adgangen til å skaffe opp-
lysninger om innholdet av vedkommende fremmede stats rett til
veie på en enkel og pålitelig måte.

Konvensjonen er ratifisert av Norge, Belgia, Danmark, Frankrike,
Hellas, Island, Italia, Kypros, Luxembourg, Malta, Nederland,
Portugal, Storbritannia, Sveits, Sverige, Tyrkia, Vest-Tyskland
og Østerrike. Dessuten har Liechtenstein, Spania og Costa
Rica sluttet seg til konvensjonen. Tilleggsprotokollen er f t
undertegnet med forbehold om ratifikasjon av Danmark,
Frankrike, Hellas, Island, Italia, Luxembourg, Vest-Tyskland
og Østerrike. Den er ratifisert av Norge, Belgia og Kypros,
og trer i første omgang i kraft mellom disse tre landene.

./. Konvensjonen og tilleggsprotokollen i oversetting til norsk
følger som vedlegg til dette rundskriv. Dette rundskriv er-
statter tidligere rundskriv 15 januar 1970 (jnr 108/70 E) om
konvensjonen.

II Konvensjonens og tilleggprotokollens; hovedinnhold

Konvensjonens artikkel 1 angir dens virkeområde, og bestemmer at de kontraherende parter plikter å gi hverandre opplysninger om sine rettsregler, sin rettergangsmåte og rettsvesenets oppbygging på sivil- og handelsrettens område (forvaltningsretten omfattes ikke av disse begreper). Tilleggprotokollens artikkel 1 utvider området for konvensjonen til å omfatte opplysninger om samme forhold på strafferettens område.

Konvensjonens artikkel 2 har regler om den praktiske gjennomføringen av konvensjonens bestemmelser. Hver av de kontraherende parter skal opprette eller utpeke et sentralt organ, i konvensjonen kalt mottakerorgan, som skal ta imot anmodninger om opplysninger fra de andre konvensjonspartene, og sørge for at de blir besvart.

Det kan også opprettes ett eller flere senderorgan til å formidle forespørsler fra de judisielle myndigheter til vedkommende mottakerorgan. Etter tilleggprotokollens artikkel 4 skal det alltid opprettes et senderorgan for anmodninger fra myndigheter eller personer som opptrer innen rammen av offentlig ordning for fri rettshjelp, se nedenfor.

Etter konvensjonens artikkel 3 skal en anmodning om opplysninger på sivil- og handelsrettens område alltid utgå fra en judisiell myndighet. Etter tilleggprotokollens artikkel 3 utvides konvensjonen på sivil- og handelsrettens område slik at også myndigheter og personer som opptrer innen rammen av en offentlig ordning for fri sakførsel eller fritt rettsråd på vegne av personer i svak økonomisk stilling, kan anmode om opplysninger. Etter tilleggprotokollens artikkel 2 kan også påtalemyndighet og fullbyrdingsmyndighet anmode om opplysninger på strafferettens område. Etter konvensjonens artikkel 3 kan anmodningen bare framsettes når rettergang er innledet, mens tilleggprotokollens artikkel 2 og 3 i alle tilfelle gir adgang til å anmode om opplysninger når rettergang overveies.

Konvensjonens artikkel 4 angir nærmere hva en anmodning om opplysninger skal inneholde. Den myndighet eller person anmodningen utgår fra samt sakens art skal angis. Videre skal den angi så nøye som mulig de spørsmål vedrørende den anmodete stats rett som det ønskes opplysninger om. Når det er mer enn ett rettssystem i den anmodete stat, skal det rettssystem anmodningen gjelder, angis. Anmodningen skal også gi de nødvendige faktiske opplysninger i saken, og kopier av dokumenter kan legges ved for å klargjøre sammenhengen.

Konvensjonens artikkel 5 bestemmer at anmodningen skal gå direkte fra senderorgan eller myndighet til den anmodete stats mottakerorgan.

Etter konvensjonens artikkel 6 kan mottakerorganet enten selv utarbeide svaret eller la et annet statlig eller offentlig organ gjøre dette. Mottakerorganet kan også sende anmodningen til en privat organisasjon eller egnet jurist til utarbeidelse av svaret. Dersom dette vil medføre kostnader, skal det først innhentes samtykke fra den myndighet anmodningen utgikk fra.

Konvensjonens artikkel 7 gir regler for hva svaret på en anmodning skal inneholde. Svaret skal være upartisk og objektivt, og skal inneholde lovtekster og rettsavgjørelser av interesse. I den utstrekning det anses nødvendig skal det også medfølge tilleggdokumenter som f. eks utdrag av teoretiske verker og lovforarbeider.

Konvensjonens artikkel 8 inneholder den viktige bestemmelse at den myndighet eller person som anmodningen utgikk fra, ikke er bundet av opplysningene i svaret. Artikkelen er såleis i fullt samsvar med de norske prosessuelle regler om at retten alltid står fritt med hensyn til de rettsregler som skal legges til grunn.

Konvensjonens artikkel 9 bestemmer at svaret skal stiles til det organ eller den myndighet anmodningen utgikk fra.

Konvensjonens artikkel 10 slår fast mottakerorganets generelle plikt til å besvare anmodninger, mens artikkel 11 angir unntakene fra denne plikt. Unntakene refererer seg til tilfelle der den anmodete stats interesser blir berørt av den sak som har foranlediget anmodningen - f eks når denne stat er part i prosessen - eller hvor svaret kan gjøre inngrep i dens suverenitet eller sikkerhet.

Konvensjonens artikkel 12 bestemmer at svaret på en anmodning skal gis så raskt som mulig, og at den anmodende myndighet skal underrettes dersom utarbeidelsen vil ta lang tid.

Konvensjonens artikkel 13 bestemmer at så vel mottakerorganet som den organisasjon eller person som i samsvar med artikkel 6 pkt 2 er gitt i oppdrag å utarbeide svaret, kan anmode den anmodende myndighet om nødvendige tilleggopplysninger.

Konvensjonens artikkel 14 bestemmer at så vel anmodningen og vedlegg som svaret skal være på den anmodete stats språk, eller være ledsaget av en oversetting til dette språk. Denne bestemmelse kan fravikes ved avtale mellom to eller flere av de kontraherende stater.

Konvensjonens artikkel 15 bestemmer at den anmodende stat ikke skal betale noen avgift eller dekke noen kostnader i forbindelse med svaret. Dersom mottakerorganet har latt svaret utarbeide av en privat organisasjon eller av en jurist, jf artikkel 6 pkt 2 og 3, skal kostnadene likevel bæres av den stat anmodningen kommer fra.

Bestemmelsene i denne artikkel kan fravikes ved særlig avtale mellom to eller flere av de kontraherende stater.

Konvensjonens artikkel 16 inneholder en særregel for forbundstater.

Vedrørende tilleggprotokollen nevnes særskilt at det bare er stater som er part i konvensjonen som kan bli part i tilleggprotokollen, se protokollens artikkel 6. Det er videre mulig å slutte seg til bare ett av tilleggprotokollens kapitler I (utviding av konvensjonen til strafferettens område) og II (utviding av konvensjonen til myndigheter eller personer som opptrer innenfor rammen av offentlige ordninger for fri retts-hjelp), se protokollens artikkel 5. Norge har sluttet seg til begge kapitler.

III Fremgangsmåten ved norsk anmodning om opplysninger fra utlandet om fremmed rett

1 Etter konvensjonen plikter en medlemstat å utpeke et sentralt mottakerorgan, og etter tilleggprotokollen et sentralt senderorgan for så vidt angår anmodninger fra myndigheter eller personer som opptrer innenfor offentlige ordninger for fri retts-hjelp. Departementet har imidlertid sett det som en fordel med et sentralt senderorgan for alle anmodninger, og har meddelt Europarådets generalsekretær at Justisdepartementet er utpekt som norsk senderorgan. En anmodning om opplysninger fra utlandet skal således alltid sendes Justisdepartementet, Postboks 8005 Oslo Dep, Oslo l. Som norsk mottakerorgan er også utpekt Justisdepartementet.

Sakene vil i Justisdepartementet bli behandlet av den fagavdeling som vanligvis behandler spørsmål på vedkommende rettsområde.

2 Overfor et land som bare er part i konvensjonen (og ikke tilleggprotokollen), kan anmodning bare framsettes av en domstol (judisiell myndighet), og bare når rettergang er innledet. Overfor land som også er bundet av vedkommende kapittel i tilleggprotokollen, kan anmodning også framsettes av påtalemyndighet og fullbyrdingsmyndighet (for så vidt angår kapittel I) og myndighet eller person som opptrer innenfor rammen av offentlig ordning med fri rettshjelp på vegne av personer med svak økonomi (angående kapittel II). I disse sistnevnte tilfellene kan anmodning videre framsettes allerede når rettergang overveies. For påtalemyndighetens vedkommende omfatter dette også opplysninger som trengs for tiltak som ikke nødvendiggjør rettergang etter vanlig norsk språkbruk (f eks forelegg, påtaleunn-

latelse eller henleggelse). Det er ikke noe til hinder for at anmodningen utarbeides av en av sakens parter, eller av en annen person, forutsatt at den som har kompetanse til å anmode om opplysninger, gjør vedtak om å fremme anmodningen, se konvensjonens artikkel 4 pkt 4.

Det bør settes mye inn på å få anmodningene så fullstendige som mulig. De bør være så klare og utførlige at de uten videre kan oversettes og sendes vedkommende stats mottakerorgan.

Anmodningen skal inneholde følgende:

- 1) Opplysninger om navn og adresse på den myndighet eller person som anmoder om opplysninger,
- 2) angivelse av sakens art, med en kortfattet saksframstilling,
- 3) en nøyaktig angivelse av de spørsmål vedrørende den fremmede stats rett som det ønskes opplysninger om (når det er mer enn ett rettssystem i vedkommende fremmede stat, må det retts-system spørsmålene gjelder angis),
- 4) angivelse av behovet for og hensikten med å få disse opplysningene,
- 5) nøyaktige opplysninger om de faktiske forhold som det er nødvendig å kjenne til for å kunne utarbeide et nøyaktig og fullstendig svar,
- 6) kopier av dokumenter som måtte være nødvendige for å gi den anmodete stats mottakerorgan en riktig forståelse av henvendelsen,
- 7) når anmodningen ikke er utarbeidd av den som har kompetanse til å anmode om opplysninger, må den kompetentes beslutning om å fremme anmodningen vedlegges,
- 8) eventuell bekreftelse på at fri rettshjelp er innvilget, se nærmere pkt 4 nedenfor.

3 Justisdepartementet vil, så langt det er hensiktsmessig og praktisk mulig, sørge for å få anmodninger og svar på anmodninger oversatt til og fra norsk. Rekvirenten må imidlertid rekne med å dekke utgiftene til oversetting selv.

Justisdepartementet vil oversende anmodninger uten kostnader for rekvirenten.

Svar på anmodninger forutsettes også gitt uten kostnader for rekvirenten. Mottakerorganet kan imidlertid sende anmodninger til privat organisasjon eller til egnet jurist til utarbeidelse av svaret. Dersom det vil påløpe utgifter i den forbindelse, forutsettes det at rekvirentens samtykke innhentes på forhånd. Jf konvensjonens artikkel 6.

4 Særskilt angående anmodninger etter tilleggsprotokollens kapittel II nevnes at slike anmodninger kan framsettes av alle rettshjelpere som opptrer på vegne av klienter som har fått innvilget fritt rettsråd eller fri sakførsel på grunn av svak økonomi (se nærmere Justisdepartementets rundskriv 1 november 1962 om fri rettshjelp utenfor rettergang - jnr 10942/1962 A-B, med senere endringer og rundskriv 15 oktober 1969 om fri sakførsel - jnr 8850/69 A-B).

Det er uten betydning om fri rettshjelp er innvilget av fylkesmannen (fritt rettsråd) eller Justisdepartementet eller domstolene (fri sakførsel). Kontoret for fri rettshjelp i Oslo gir både fritt rettsråd og fri sakførsel og vil som regel uten videre anses for kompetent til å anmode om opplysninger. Fri rettshjelp som ytes av private, f. eks lønnstakerorganisasjoner eller på grunnlag av rettshjelpforsikring, faller utenfor ordningen.

Anmodningen vil som regel ikke bli fremmet av Justisdepartementet før søknad eller begjæring om fri rettshjelp er innvilget. Bekreftelse på at fri rettshjelp er innvilget, skal derfor vedlegges anmodningen. Dersom særlige grunner tilsier det, kan spørsmålet om å fremme anmodningen før begjæringen om fri rettshjelp er avgjort, tas opp med Justisdepartementet.

IV Anmodninger som ikke omfattes av konvensjonen eller tilleggprotokollen

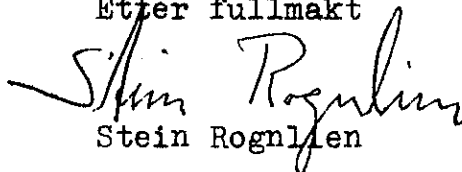
Konvensjonen og tilleggprotokollen forplikter de kontraherende stater til å formidle og besvare anmodninger om opplysninger om fremmed rett når vilkåra for dette foreligger. Det er opp til den enkelte stat om den vil formidle anmodninger eller gi opplysninger i større utstrekning enn den er forpliktet til. Anmodninger som bestemmelsene ikke omfatter, vil derfor kunne bli avvist av Justisdepartementet, med mindre man etter en konkret vurdering finner likevel å kunne videreformidle eller besvare dem.

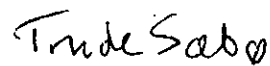
For øvrig understrekes at hittil gjeldende nordiske avtaler om mer direkte samarbeid (og mer uformelle, sedvanemessige samarbeidsformer) ikke begrenses av retningslinjene i dette rundskiv.

V Særlig om bistand fra Kriminalpolitisen/Interpol

Når politiet overveier å rette forespørsler om fremmed rett, må det vurderes om ikke opplysningene lettere kan innhentes gjennom Kriminalpolitisen/Interpol. Faktiske opplysninger i forbindelse med en straffesak, herunder spørsmål om ordlyden av straffe- eller straffeprosessuelle bestemmelser, vil kunne formidles av Kriminalpolitisen/Interpol, eller for de nordiske lands vedkommende av politiet eller påtalemyndigheten i vedkommende land. Enkeltstående spørsmål i tilknytning til en bestemmelse i en konkret sak må også kunne framsettes direkte. Ønsker man derimot en vurdering eller en uttalelse av juridisk karakter, bør anmodning sendes Justisdepartementet.

Etter fullmakt

Stein Rognlien

Trude Sæbø

Vedlegg:

- 1 Den europeiske konvensjon 7 juni 1968 om opplysninger om fremmed rett.
- 2 Tilleggsprotokoll 15 mars 1978 til den europeiske konvensjon om opplysninger om fremmed rett.

Vedlegg 1 :

Europeisk konvensjon om opplysninger om fremmed rett.

Översettelse.

Preambel.

De undertegnede medlemsstater av Europarådet, som tar i betraktning at Europarådets formål er å oppnå større enhet mellom medlemmene, og som er overbevist om at opprettelsen av et system for internasjonal gjensidig bistand med sikte på å lette de judicielle myndigheters arbeid med å skaffe opplysninger om fremmed rett vil bidra til å oppnå dette formål, er blitt enige om følgende :

Artikkel 1.

Konvensjonens virkeområde.

1. De kontraherende parter forplikter seg til i samsvar med bestemmelsene i denne konvensjon å forsyne hverandre med opplysninger om sine rettsregler og sin rettergangsmåte på sivil- og handelsrettens område samt om rettsvesenets oppbygning.

2. To eller flere kontraherende parter kan vedta seg imellom å utvide konvensjonens virkeområde til andre områder enn de som er nevnt i foregående punkt. Teksten til slike avtaler skal meddeles Europarådets generalsekretær.

Artikkel 2.

Nasjonale samordningsorganer.

1. Til å gjennomføre konvensjonens bestemmelser skal hver kontraherende part opprette eller utpeke ett enkelt organ (heretter kalt «mottakerorganet»), som skal :

(a) motta anmodninger fra en annen kontraherende part om opplysninger som nevnt i denne konvensjons artikkel 1 punkt 1 ;

(b) behandle disse anmodningene i samsvar med artikkel 6.

Mottakerorganet kan være enten et regjeringsdepartement eller et annet statlig organ.

2. Hver kontraherende part kan opprette eller utpeke ett eller flere organer (heretter kalt «senderorgan») til å motta anmodninger om opplysninger fra sine judicielle myndigheter og sende dem til vedkommende utenlandske mottakerorgan. Mottakerorganet kan utpekes til senderorgan.

3. Hver kontraherende part skal underrette Europarådets generalsekretær om navn og adresse for sitt mottakerorgan og, når det er aktuelt, for sitt eller sine senderorgan.

Artikkel 3.

Myndigheter som har rett til å framsette anmodning om opplysninger.

1. Anmodning om opplysninger skal alltid utgå fra en judisiell myndighet, selv når den ikke er utarbeidd av denne. Anmodningen kan bare settes fram når rettergang er innledet.

2. Hver kontraherende part kan, dersom den ikke har opprettet eller utpekt senderorgan, angi ved en erklæring til Europarådets generalsekretær hvilke av sine myndigheter den vil anse som judisiell myndighet i forhold til foregående punkt.

3. To eller flere kontraherende parter kan vedta seg imellom å utvide konvensjonen til å omfatte anmodninger fra andre myndigheter enn judisielle myndigheter. Teksten til slike avtaler skal meddeles Europarådets generalsekretær.

Artikkel 4.

Innholdet av anmodning om opplysninger.

1. Anmodning om opplysninger skal oppgi den judisielle myndighet den utgår fra samt sakens art. Den skal angi så nøye som mulig de spørsmål vedrørende mottakerstatens rett, som det ønskes opplysninger om, og, når det er mer enn ett rettsystem i mottakerstaten, det rettsystem anmodningen gjelder.

2. Anmodningen skal også gi de faktiske opplysninger som trengs for å forstå den riktig og for å kunne utarbeide et nøyaktig og fullstendig svar. Kopier av dokumenter kan legges ved når det er nødvendig for å klargjøre formålet med anmodningen.

3. Anmodningen kan omfatte spørsmål på andre områder enn de som er nevnt i artikkel 1 punkt 1, når de har tilknytning til de hovedspørsmål som er angitt i anmodningen.

4. Når en anmodning ikke er utarbeidd av en judisiell myndighet, skal denne myndighets vedtak om å fremme anmodningen følge med.

Artikkel 5.

Översending av anmodning om opplysninger.

Anmodning om opplysninger skal sendes direkte til mottakerorganet i mottakerstaten fra et senderorgan eller, dersom et slikt ikke finnes, fra den judisielle myndighet anmodningen utgår fra.

Artikkel 6.

Myndigheter som har adgang til å svare.

1. Det mottakerorgan som har mottatt en anmodning om opplysninger, kan enten selv utarbeide svaret eller sende anmodningen til et annet statlig eller offentlig organ til utarbeiding av svaret.
2. Mottakerorganet kan, når det er hensiktsmessig eller når hensynet til forvaltningens organisasjon tilsier det, sende anmodningen til en privat organisasjon eller til en egnet jurist til utarbeiding av svaret.
3. Når det er sannsynlig at det vil medføre kostnader å anvende foregående punkt, skal mottakerorganet før det foretar oversending som nevnt i punktet, underrette den myndighet anmodningen utgikk fra, om hvilken privat organisasjon eller jurist anmodningen vil bli sendt til, opplyse den nevnte myndighet så nøyaktig som mulig om de sannsynlige kostnader, og be om dennes samtykke.

Artikkel 7.

Svarets innhold.

Hensikten med svaret skal være på en objektiv og upartisk måte å gi opplysninger om mottakerstatens rett til den juridiske myndighet anmodningen utgikk fra. Svaret skal i den grad det passer inneholde lovtekster og rettsavgjørelser av interesse. I den utstrekning det anses nødvendig for at den anmodende myndighet skal få tilstrekkelige opplysninger, skal det følge med tilleggsdokumenter, som f.eks. utdrag av teoretiske verker og lovforarbeider. Det kan også følge med forklarende merknader.

Artikkel 8.

Svarets virkninger.

De opplysninger som er gitt i svaret, er ikke bindende for den juridiske myndighet anmodningen utgikk fra.

Artikkel 9.

Underretning om svaret.

Svaret skal stiles fra mottakerorganet til senderorganet dersom anmodninger ble sendt av dette, eller til den juridiske myndighet dersom anmodningen ble sendt direkte fra denne.

Artikkel 10.

Plikt til å svare.

1. Det mottakerorgan som en anmodning om opplysninger er sendt til, skal, om ikke annet følger av bestemmelsene i artikkel 11, behandle anmodningen i samsvar med artikkel 6.

2. Når svaret ikke utarbeides av mottakerorganet, har dette plikt til å påse at svar blir sendt under iakttakelse av forskriftene i artikkel 12.

Artikkel 11.

Unntak fra plikten til å svare.

Mottakerstaten kan nekte å behandle anmodningen om opplysninger dersom dens interesser blir berørt av den sak som har foranlediget anmodningen, eller dersom den finner at svaret kan gjøre inngrep i dens suverenitet eller sikkerhet.

Artikkel 12.

Tidsfrist for svaret.

Svaret på en anmodning om opplysninger skal gis så raskt som mulig. Dersom det tar lang tid å utarbeide svaret, skal mottakerorganet underrette den anmodende utenlandske myndighet om dette, og skal om mulig samtidig angi på hvilket tidspunkt svaret sannsynligvis vil bli meddelt.

Artikkel 13.

Tilleggsopplysninger.

1. Så vel mottakerorganet som den organisasjon eller person som det i samsvar med artikkel 6 har gitt i oppdrag å svare, kan anmode den myndighet anmodningen utgår fra om å skaffe de tilleggsopplysninger som finnes nødvendige for å utarbeide svaret.
2. Anmodningen om tilleggsopplysninger skal sendes av mottakerorganet på samme måte som bestemt i artikkel 9 for underretning om svaret.

Artikkel 14.

Språk.

1. Anmodningen om opplysninger samt vedlegg skal være avfattet på mottakerstatens språk eller på ett av dens offisielle språk eller følges av en oversettelse til dette språk. Svaret skal være på mottakerstatens språk.
2. To eller flere kontraherende parter kan vedta å fravike seg imellom bestemmelsene i foregående punkt.

Artikkel 15.

Kostnader.

1. Svaret skal ikke medføre betaling, / noen avgifter eller kostnader unntatt de som er nevnt i artikkel 6 punkt 3; disse skal bæres av den stat anmodningen utgår fra.

2. To eller flere kontraherende parter kan vedta å fravike seg imellom bestemmelsene i foregående punkt.

Artikkel 16.
Forbundsstater.

I forbundsstater kan mottakerorganets oppgaver, unntatt de som utøves etter artikkel 2 punkt 1 (a), av konstitusjonelle grunner overdras til andre stabile organer.

Artikkel 17.

Konvensjonens ikrafttredelse.

1. Denne konvensjon er åpen for undertegning av Europarådets medlemsstater. Den skal ratifiseres eller godkjennes. Ratifikasjons- eller godkjenningsskjemaene skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

2. Konvensjonen trer i kraft tre måneder etter den dag da det tredje ratifikasjons- eller godkjenningsskjemaet ble deponert.

3. I forhold til en signatarstat som senere ratifiserer eller godkjenner, trer konvensjonen i kraft tre måneder etter at vedkommende stats ratifikasjons- eller godkjenningsskjemaet ble deponert.

Artikkel 18.

Tiltredelse av stat som ikke er medlem av Europarådet.

1. Etter at denne konvensjon er trådt i kraft, kan Europarådets Ministerkomité innby ikke-medlemsstater til å tiltre den.

2. Slik tiltredelse gjennomføres ved at det deponeres hos Europarådets generalsekretær et tiltredelseskjema som får virkning tre måneder etter dagen for deponeringen.

Artikkel 19.

Konvensjonens territoriale virkeområde.

1. Enhver kontraherende part kan ved undertegningen eller ved deponeringen av ratifikasjons-, godkjennings- eller tiltredelseskjemaet, angitte det territorium eller de territorier konvensjonen skal gjelde for.

2. Enhver kontraherende part kan når den deponerer sitt ratifikasjons-, godkjennings- eller tiltredelseskjema, eller på et hvilket som helst senere tidspunkt, ved en erklæring til Europarådets generalsekretær utvide konvensjonens anvendelse til et annet territorium eller andre territorier som særskilt angis i erklæringen, og hvis inter-nasjonale forbindelser parten er ansvarlig for, eller på hvis vegne den er bemyndiget til å gi forpliktende erklæringer.

3. Enhver erklæring avgitt i henhold til foregående punkt kan i forhold til ethvert territorium som er nevnt i en slik erklæring, trekkes tilbake etter framgangsmåten fastsatt i konvensjonens artikkel 20.

Artikkel 20.

Konvensjonens gyldighetstid og oppsving.

1. Denne konvensjon skal være i kraft i ubestemt tid.
2. Enhver kontraherende part kan for sitt eget vedkommende si opp konvensjonen ved en underretning til Europarådets generalsekretær.

3. Oppsvingen får virkning seks måneder etter den dag da generalsekretæren mottok underretningen.

Artikkel 21.

Funksjonene til Europarådets generalsekretær.

Europarådets generalsekretær skal underrette Rådets medlemsstater og enhver stat som har tiltrådt konvensjonen, om:

(a) enhver undertegning;
(b) enhver deponering av ratifikasjons-, godkjennings- eller tiltredelseskjemaer;

(c) enhver ikrafttredelsesdag for konvensjonen etter artikkel 17;

(d) enhver erklæring mottatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 1 punkt 2, artikkel 2 punkt 3, artikkel 3 punkt 2 og artikkel 19 punktene 2 og 3;

(e) enhver underretning mottatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 20 samt den dag da oppsvingen får virkning.

Til bekræftelse av dette har de undertegnede, som har behørig fullmakt, undertegnet denne konvensjon.

Utfærdiget i London, den 7. juni 1968, i fransk og engelsk tekst, som begge har samme gyldighet, i ett eksemplar, som skal oppbevares i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal sende bekræftede avskrifter til enhver stat som har undertegnet eller tiltrådt konvensjonen.

TILLEGGSPROTOKOLL 15 MARS 1978

TIL

DEN EUROPEISKE KONVENSJON OM OPPLYSNINGER OM FREMMED RETT

De undertegnede medlemstater av Europarådet,

Som tar i betraktning bestemmelsene i den europeiske konvensjon om opplysninger om fremmed rett, åpnet for undertegning i London 7 juni 1968 (heretter kalt "konvensjonen");

Som tar i betraktning at det er ønskelig å utvide det system for gjensidig internasjonal bistand som er opprettet gjennom nevnte konvensjon, til å omfatte strafferett og rettergangs- måten i straffesaker, innenfor en multilateral ramme som er åpen for alle konvensjonens kontraherende parter;

Som tar i betraktning at det, med sikte på å fjerne økonomiske hindringer for rettergang og å åpne adgang for personer med svak økonomi til lettere å kunne utøve sine rettigheter i medlemsstatene, også er ønskelig å utvide det system som konvensjonen har opprettet til å omfatte fri rettshjelp i sivil- og handelsrettslige spørsmål;

Som merker seg at konvensjonens artikkel 1 nr 2 fastsetter at to eller flere kontraherende parter seg imellom kan vedta å utvide konvensjonens virkeområde til andre parter enn de som er omtalt i konvensjonen;

Som merker seg at konvensjonens artikkel 3 nr 3 fastsetter at to eller flere kontraherende parter seg imellom kan vedta å utvide konvensjonen til anmodninger fra andre myndigheter enn judisielle myndigheter,

er blitt enige om følgende:

KAPITTEL I

Artikkel 1

De kontraherende parter forplikter seg til, i samsvar med bestemmelsene i Konvensjonen, å gi hverandre opplysninger om deres materielle og prosessuelle rettsregler og rettsvesenets oppbygging på det strafferettslige område, herunder påtalemyndigheter, så vel som om rettsreglene vedrørende fullbyrdingen av strafferettslige tiltak. Denne forpliktelse får anvendelse på enhver rettsforfølgning av lovbrudd hvor håndhevingen, på tidspunktet for anmodningen om opplysninger, hører inn under jurisdiksjonen til den anmodende parts judisielle myndigheter.

Artikkel 2

En anmodning om opplysninger vedrørende spørsmål som omtales i artikkel 1 kan:

a framsettes ikke bare av en domstol, men av enhver judisiell myndighet som er kompetent til å forfølge lovbrudd eller fullbyrde straffedommer som er blitt avsagt med endelig og bindende virkning, og

b framsettes ikke bare hvor rettergang allerede er innledet, men også hvor det overveies å innlede rettergang.

KAPITTEL II

Artikkel 3

Innenfor rammen av forpliktelsen etter konvensjonens artikkel 1 nr 1 er de kontraherende parter enige om at anmodninger om opplysninger kan:

a framsettes ikke bare av en judisiell myndighet, men også av enhver myndighet eller person som opptrer innenfor offentlige ordninger for fri sakførsel eller fritt rettsråd på vegne av personer med svak økonomi, og

b framsettes ikke bare hvor rettergang allerede er innledet, men også hvor det overveies å innlede rettergang.

Artikkel 4

1 Hver kontraherende part som ikke har opprettet eller utpekt ett eller flere organer til å fungere som senderorgan slik som fastsatt i konvensjonens artikkel 2 nr 2, skal opprette eller utpeke et slikt organ eller slike organer med sikte på å oversende enhver anmodning om opplysninger i samsvar med artikkel 3 i denne protokoll til vedkommende utenlandske mottakerorgan.

2 Hver kontraherende part skal underrette Europarådets generalsekretær om navn og adresse på det senderorgan eller de senderorganer som er opprettet eller utnevnt i samsvar med foregående nummer.

KAPITTEL III

Artikkel 5

1 Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegningen eller ved deponeringen av sitt ratifikasjons-, godkjennings-, vedtakelses- eller tiltredelsesdokument, erklære at den bare vil være bundet av det ene eller det andre av kapitlene I og II i denne protokoll.

2 Enhver stat som har avgitt en slik erklæring kan, når som helst på et senere tidspunkt, ved underretning til Europarådets generalsekretær, erklære at den vil være bundet av bestemmelsene i både kapitlene I og II. En slik underretning får virkning fra datoen for dens mottakelse.

3 Enhver kontraherende stat som er bundet av bestemmelsene i både kapitlene I og II kan når som helst, ved underretning til Europarådets generalsekretær, erklære at den bare vil være bundet av det ene eller det annet av kapitlene I og II. En slik underretning får virkning seks måneder etter datoen for dens mottakelse.

4 Bestemmelsene i kapittel I eller II skal eventuelt gjelde bare mellom kontraherende parter som er bundet av vedkommende kapittel.

Artikkel 6

1 Denne protokoll er åpen for undertegning av Europarådets medlemstater som har undertegnet konvensjonen og som kan bli parter i den enten ved:

a undertegning uten forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse;

b undertegning med forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse, etterfulgt av ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse.

2 Ratifikasjons-, godkjennings- eller vedtakelsesdokumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

3 En medlemstat i Europarådet kan ikke undertegne denne protokoll uten forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse, og heller ikke ratifisere, godkjenne eller vedta den med mindre den, på samme tid eller tidligere, har ratifisert eller godkjent konvensjonen.

Artikkel 7

1 Denne protokoll trer i kraft tre måneder etter den dato da tre medlemstater i Europarådet er blitt parter i protokollen i samsvar med bestemmelsene i artikkel 6.

2 I forhold til enhver medlemstat som senere undertegner denne protokoll uten forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse eller som ratifiserer, godkjenner eller vedtar den, trer protokollen i kraft tre måneder etter datoen for slik undertegning eller etter datoen for deponeringen av ratifikasjons-, godkjennings- eller vedtakelsesdokumentet.

Artikkel 8

1 Etter denne protokolls ikrafttreden kan enhver stat som har tiltrådt eller er blitt innbudt til å tiltre konvensjonen, innbys av ministerkomitéen til også å tiltre denne protokoll.

2 En slik tiltredelse skal foretas ved deponering hos Europarådets generalsekretær av et tiltredelsesdokument som får virkning tre måneder etter deponeringsdatoen.

Artikkel 9

1 Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegningen eller ved deponeringen av sitt ratifikasjons-, godkjennings-, vedtakelses- eller tiltredelsesdokument, særskilt angi det territorium eller de territorier denne protokoll skal gjelde for.

2 Enhver stat kan når den deponerer sitt ratifikasjons-, godkjennings-, vedtakelses- eller tiltredelsesdokument eller på et hvilket som helst senere tidspunkt, ved en erklæring til Europarådets generalsekretær utvide denne protokolls anvendelse til et annet territorium eller andre territorier som særskilt angis i erklæringen, og hvis internasjonale forbindelser parten er ansvarlig for eller på hvis vegne den er bemyndiget til å gi forpliktende erklæringer.

3 Enhver erklæring avgitt i henhold til foregående paragraf kan i forhold til ethvert territorium som er nevnt i en slik erklæring, trekkes tilbake ved en underretning til Europarådets generalsekretær. En slik tilbaketrekking får virkning seks måneder etter datoen da Europarådets generalsekretær mottok underretningen.

Artikkel 10

1 Enhver kontraherende part kan for sitt eget vedkommende si opp denne protokoll ved en underretning til Europarådets generalsekretær.

2 En slik oppsi~~ng~~ng får virkning seks måneder etter den dag da Europarådets generalsekretær mottok underretningen.

3 Oppsi~~ng~~ng av konvensjonen fører automatisk til oppsi~~ng~~ng av denne protokoll.

Artikkel 11

Europarådets generalsekretær skal underrette Rådets medlemmer og enhver stat som har tiltrådt konvensjonen om:

- a enhver undertegning uten forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse;
- b enhver undertegning med forbehold om ratifikasjon, godkjenning eller vedtakelse;
- c enhver deponering av ratifikasjons-, godkjennings-, vedtakelses- eller tiltredelsesdokument;
- d enhver ikrafttredelsesdag for denne protokoll i samsvar med dens artikkel 7;
- e enhver underretning mottatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 4;
- f enhver erklæring eller underretning mottatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 5;
- g enhver erklæring mottatt i henhold til artikkel 9 og enhver tilbaketrekking av en slik erklæring;
- h enhver underretning mottatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 10, samt den dag da oppsiingen får virkning.

Til bekreftelse av dette har de undertegnede, som har behørig fullmakt, underskrevet denne protokoll.

Utferdiget i Strasbourg, den 15 mars 1978, i engelsk og fransk tekst, som begge har samme gyldighet, i ett eksemplar som skal oppbevares i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal sende bekreftede kopier til hver av signatarstatene og de tiltredende stater.